

Иванку.

Благодарѣж ви, другари! Вашата обичъ ме прави най-честитъ на свѣтътъ. Царятъ ме обси́пва съ милоститъ си и вървайте, че колкото сѣ скѣпи и желателни за мене тѣйзи милости, толкова скѣпна и желателна за мене е и вашата обичъ. Да-но дадеше Господъ винѣги да се ползвамъ отъ тая любовъ, винѣги да бѣдѣхъ достоинъ за нея!

Всички.

Да живѣе Иванку!

Иванку (покланя се и излиза).

ЕВЛЕНИЕ 2.

ПРЕЖНИТЪ БЕЗЪ ИВАНКА.

Добринъ.

Да живѣе! много е добъръ! (пие и си чисти устата).

Симу.

Добъръ е той, — добъръ и юнакъ, — за това никой ниш-то не може каза, — но той умисленъ, забѣлѣжвашъ ли ти?

Добринъ (махва съ ръка).

Младини!... Нима ти не се позамислюваше за нѣшто, когато бѣше младъ?

Симу.

Да сѣмъ умисленъ въ таквозъ време, когато ямъ и пийжъ съ другаритъ си? Пази Боже!

Добринъ.

Остави ти сега туй...

Симу.

Отдавна азъ забѣлѣжвамъ това у Иванка. И зашто? Като какви грозни мисли могатъ да безпокоятъ Иванка? Той има почитъ отъ царятъ и отъ всички; обичатъ го всички и